

Project B3

Ευρωπαϊκός Κινηματογράφος, η ακμή του και η επιρροή του στις ζωές μας.

Υπεύθυνη Καθηγήτρια:
Σταυροπούλου Χριστίνα ΠΕ 05

Ομάδες μαθητών

1. Βρετανικός- Αγγλόφωνος

- Ανδρέου Μαρία
- Βισκαδουράκης Μανόλης
- Κουλολιάς Θοδωρής
- Μενεγή Νίνα
- Τσέκενη Ξένια

2. Ιταλικός

- Καπλάνης Ευριπίδης
- Κοσκινάς Χαράλαμπος
- Παρίσης Χαράλαμπος
- Πασχίδης Χρήστος
- Περιβολιώτης Δημήτρης

3. Ελληνικός

- Μπίνα Κατερίνα
- Παρασκευάδη Άννα
- Γκότση Κωνσταντίνα
- Πανταζοπούλου Ιωάννα
- Σκανδάλη Αθήνα

4. Γαλλικός

- Μπάλλας Ανδρέας
- Ζαμκοτσιάν Μάριος
- Λεμονίδης Πασχάλης
- Λεμονίδης Βαλσάμης
- Παναγόπουλος Αλέξανδρος

Κινηματογράφος

Ο κινηματογράφος ή αλλιώς σινεμά αποτελεί σήμερα την αποκαλούμενη έβδομη τέχνη, δίπλα στη ζωγραφική, το χορό, τη μουσική και τη λογοτεχνία.

Αρχικά εμφανίστηκε περισσότερο ως μια νέα τεχνική καταγραφής της κίνησης και οπτικοποίησής της, όπως δηλώνει και ο ίδιος ο όρος

(κινηματογράφος = κίνηση + γραφή)

Ιστορία του κινηματογράφου

Ο κινηματογράφος ως τέχνη

- Ένας από τους πρώτους κινηματογραφιστές που χρησιμοποίησε την διαθέσιμη τεχνική της εποχής με σκοπό την παραγωγή ταινιών κάτω από όρους τέχνης, **υπήρξε ο Ζωρζ Μελιέ**, ο οποίος θεωρείται και από τους πρώτους κινηματογραφικούς σκηνοθέτες. Οι ταινίες του πραγματεύονταν θέματα από το χώρο του φανταστικού, ενώ **η ταινία του Ταξίδι στη Σελήνη** (Le voyage dans la lune, 1901) υπήρξε πιθανότατα η πρώτη που προσπάθησε να περιγράψει ένα ταξίδι στο διάστημα. Επιπλέον, εισήγαγε τεχνικές οπτικών εφέ, ενώ για πρώτη φορά, ενώ για πρώτη φορά πρόβαλε έγχρωμες ταινίες, χρωματίζοντας την κινηματογραφική ταινία (καρρέ) με το χέρι.

Πρόδρομοι του κινηματογράφου

- Είναι γενικά δύσκολο να αναδειχθεί ένας μοναδικός εφευρέτης του κινηματογράφου, ως τεχνική της κινούμενης εικόνας. Επιπλέον, είναι γεγονός πως επί σειρά ετών ο άνθρωπος πειραματίστηκε πάνω στην προσπάθεια απεικόνισης της κίνησης. Καταλυτικό ρόλο στην εξέλιξη της τεχνικής του κινηματογράφου διαδραμάτισε η ανακάλυψη και διάδοση της φωτογραφίας, στα μέσα του 19^{ου} αιώνα.
- ***Μία από τις πρώτες και ιδιαίτερα σημαντικές αναλύσεις της κίνησης με τη βοήθεια της φωτογραφικής μηχανής, έγινε περίπου το 1878, όταν ο Βρετανός φωτογράφος Edward Muybridge, έχοντας καταφέρει να αναπτύξει μεθόδους διαδοχικής φωτογράφισης, απεικόνισε την κίνηση ενός αλόγου, αποδεικνύοντας τότε, πως κατά τη διάρκεια του καλπασμού του υπάρχουν στιγμές που τα πόδια του δεν έχουν επαφή, ο Γάλλος φυσικός Ετιέν Μαρτέ κατόρθωσε να συλλάβει φωτογραφικά το πέταγμα ενός πουλιού με τη βοήθεια μιας φωτογραφικής μηχανής με τη δυνατότητα να αποτυπώνει 12 στιγμιότυπα ανά λεπτό.***
- ***Στη Γαλλία, οι αδελφοί Ογκύστ και Λουί Λυμιέρ, βασιζόμενοι στο κινητοσκόπιο των Ντίκσον και Έντισον, εφηύραν τον κινηματογράφο που αποτελούσε μία φορητή κινηματογραφική μηχανή.***

Βουβός κινηματογράφος.

- **Ο όρος βουβός κινηματογράφος χρησιμοποιείται για να περιγράψει τις ταινίες που δεν είχαν συγχρονισμένο ηχογραφημένο ήχο και πιο συγκεκριμένα δεν είχαν ηχητικούς διαλόγους.** Στις βουβές ταινίες οι διάλογοι γίνονται έσω παντομίμας. Η οπτική ποιότητα των βουβών ταινιών ειδικά αυτών που δημιουργήθηκαν μετά το 1920 ήταν συχνά πολύ καλή. Όμως υπάρχει η εσφαλμένη αντίληψη ότι αυτές οι ταινίες είναι πρωτόγονες με τα σύγχρονα δεδομένα. Αυτή η αντίληψη υπάρχει λόγω της φθοράς της ταινίας με το πέρασμα του χρόνου. Μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 1920, ο κινηματογράφος παρέμενε χωρίς ήχο και συχνά οι προβολές ταινιών συνοδεύονταν από ζωντανή μουσική. Η ιστορία του ηχογραφημένου κινηματογραφικού ήχου ξεκίνησε το 1926, όταν η Warner Brothers παρουσίασε μία συσκευή (Vitaphone), η οποία έδινε τη δυνατότητα αναπαραγωγής μουσικής, μέσω ενός δίσκου που συγχρονίζονταν με την μηχανή προβολής της ταινίας. Κύριος εκπρόσωπος του ήταν ο Τσάρλι Τσάπλιν.

1. Βρετανικός- Αγγλόφωνος

- *Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1960 ο κλασικός βρετανικός κινηματογράφος μεταβάλλεται καθώς εμφανίζονται δημιουργοί που ξεκινούν ένα νέο κίνημα με σκοπό να σπάσουν τον κλασικό πάγο που υπήρχε μέχρι τότε . Το κοινωνικό πλαίσιο εκείνης της εποχής αναδεικνύει μια σειρά τεράστιων αλλαγών στην Αγγλία , ενώ δημιουργούνται οι πρώτοι πυρήνες του φιλειρηνικού κινήματος, του οποίου ηγείται ο φιλόσοφος Μπέρτραντ Ράσελ. Οι Συντηρητικοί λοιπόν άφησαν την εξουσία , με αποτέλεσμα ένα πνεύμα ελευθερίας και ευφορίας να είναι διάχυτο παντού. Βρισκόμαστε λοιπόν στην εποχή της ποπ μουσικής, της ψυχεδέλειας, της λατρείας του κάθε τι νέου και εκκεντρικού.*

Διάσημες βρετανικές-αγγλόφωνες ταινίες!

- Το σπαθί του βασιλιά Αρθούρου(1963)
- Το ραντεβού στο Παρίσι(1963)
- *Τα 101 σκυλιά της Δαλματίας(1981)*
- Ποτέ την Κυριακή(1960)
- *Ο ροζ Πάνθηρας(1963)*
- *Η Γέφυρα του ποταμού Κβάι (ακολουθει βίντεο)*
- Το πάρτι(1968)
- Η στρίγκλα που έγινε αρνάκι(1967)
- Ζητείται εγκέφαλος για ληστεία(1969)
- *Ο Λώρενς της Αραβίας(1965)*

Ένας από τους διασημότερους και πιο διακεκριμένους Βρετανούς-Αγγλόφωνους ηθοποιούς ήταν ο Τσάρλι Τσάπλιν.!!

- *Ο Τσάρλι Τσάπλιν γεννήθηκε , στις 16 Απριλίου 1889 στο Γουόλγουορθ του Λονδίνου και πέθανε τα Χριστούγεννα του 1977 σε ηλικία 88 ετών.* Η παιδική ηλικία του Τσάρλι Τσάπλιν ήταν ιδιαίτερα δύσκολη κάτι που ανάγκασε αυτόν και τον ετεροθαλή του αδερφό να «μεγαλώσουν» πολύ γρήγορα και να πάρουν τη ζωή στα χέρια τους. Οι γονείς του χώρισαν όταν ήταν τριών ετών. Ο πατέρας του ήταν αλκοολικός και πέθανε όταν ο Τσάπλιν ήταν δέκα ετών. Λίγο πιο πριν, η μητέρα τους κλείστηκε σε άσυλο ανιάτων ψυχικών νοσημάτων. Από το 1915 έως το 1916 ο νεαρός Τσάπλιν έκανε συμβόλαιο με την εταιρία Εσανέι και γύρισε 15 ταινίες μεταξύ των οποίων και ο περίφημος Αλήτης, που του έδωσε δύο από τα χαρακτηριστικά της καρικατούρας που έμελλε να γίνει. Ο Τσάπλιν παντρεύτηκε 4 φορές και απέκτησε 11 παιδιά!

Διάσημες ταινίες του :

- 1936: Μοντέρνοι Καιροί (εδώ εμφανίζεται τελευταία φορά ως Σαρλό)
- 1940: Ο Μεγάλος Δικτάτωρ (πρώτη του μη βωβή ταινία)
- **1952: Τα Φώτα της Ράμπας**
- **1957: Ένας Βασιλιάς στη Νέα Υόρκη (ζώντας στην Ευρώπη πια)**
- 1967: Η Κόμισσα του Χονγκ Κονγκ

Επιπλέον , ένας από τους πιο πασίγνωστους ήρωες του Βρετανικού-Αγγλόφωνου κινηματογράφου είναι ο Τζέιμς Μποντ!

- Ο Τζέιμς Μποντ (ή Πράκτορας 007) είναι ένας φανταστικός χαρακτήρας, δημιουργημένος το **1953** από τον άγγλο συγγραφέα **Ιαν Φλέμινγκ** (1908-1964) . Αποτελεί κύριο ηρώα σε δώδεκα μυθιστορήματα και σε δύο συλλογές διηγημάτων. Ο χαρακτήρας έχει χρησιμοποιηθεί στην πιο μακροχρόνια και επιτυχημένη κινηματογραφική σειρά, η οποία ξεκίνησε το 1962 με την ταινία *Δόκτωρ Νο* (Dr. No). Συνολικά έχουν γυριστεί 23 ταινίες, με την πιο πρόσφατη από αυτές, το ***Skyfall***, να κυκλοφορεί το Νοέμβριο του 2012.

Sherlock Holmes

- *Ο Σέρλοκ Χολμς είναι πασίγνωστος φανταστικός ντετέκτιβ-σύμβουλος, που μαζί με τον βοηθό του Dr. Τζον Χ. Γουάτσον έχουν εμπλακεί σε δεκάδες υποθέσεις μυστηρίου. Ζουν μαζί, στο [Λονδίνο](#). Χαρακτηριστικό του Χολμς είναι οι περίεργες μέθοδοι που χρησιμοποιεί, οι οποίες συχνά εντυπωσιάζουν τον αναγνώστη. Υπάρχουν 4 μυθιστορήματα και 56 αυτοτελή διηγήματα με ήρωες τον Σέρλοκ Χολμς και τον [Τζον Γουάτσον](#). Δημιουργήθηκε από τον Σερ [Σερ Άρθουρ Κόναν Ντόυλ](#).*

2. Ιταλικός κινηματογράφος - cinema italiano

- Το πρώτο λιθαράκι στην δημιουργία του ιταλικού κινηματογράφου όπως τον γνωρίζουμε σήμερα τοποθετείται στις 28 Δεκέμβρη του 1895, όταν οι αδερφοί Lumiere παρουσιάζουν στο Παρίσι την πρώτη τους ταινία μικρού μήκους "**L'uscita dalla fabbrica**".
- ***Στις αρχές του 1896 ο κινηματογράφος φτάνει στην Ιταλία, τον Μάρτιο ανοίγουν οι πρώτοι κινηματογράφοι στην Ρώμη και στο Μιλάνο ακολουθώντας έπειτα μέσα στον ίδιο χρόνο οι κινηματογράφοι στο Λιβόρνο, στο Μπέργκαμο, στην Ραβέννα και την Μπολόνια ενώ ο κινηματογράφος που άνοιξε στην Πίζα το 1899, αποτελεί έως και σήμερα τον παλαιότερο ιταλικό κινηματογράφο εν λειτουργία.***

Οι φάσεις του ιταλικού κινηματογράφου

Η χρυσή περίοδος (1910-1914)

Ανάμεσα στο 1910 και το 1914 ο ιταλικός κινηματογράφος γνωρίζει παγκοσμίως αναπάντεχη επιτυχία.

Η πρωτοποριακή περίοδος (1911-1919)

Με το κίνημα του Futurismo στην Ιταλία και το αντίστοιχο μανιφέστο που εξέδωσαν οι φουτουριστές για τον κινηματογράφο για τους οποίους η μεγάλη οθόνη αποτελούσε την υπέρτατη τέχνη που μπορούσε να εξυμνήσει τα ιδανικά τους όπως η ταχύτητα, και τα ειδικά εφέ.

Η περίοδος της μεγάλης κρίσης (1919-1929)

Μετά το τέλος του πολέμου ο ιταλικός κινηματογράφος πέρασε μια περίοδο κρίσης εξαιτίας της ραγδαίας ανάπτυξης των μικρών εταιρειών παραγωγής οι οποίες μην μπορώντας να ανταπεξέλθουν συχνά έφταναν στην πτώχευση.

Ακόμα η άνοδος του φασισμού στην εξουσία το μεταξύ του 1922 και του 1925 επηρέασε αρνητικά την κινηματογραφική παραγωγή.

Τα βασικά χαρακτηριστικά του Ιταλικού Νεορεαλισμού:

1.Σενάριο: Ο ιταλικός νεορεαλισμός στήριζε τα σενάρια του σε αληθινά συμβάντα, τα οποία χειριζόταν με αμεσότητα. Τα θέματα τους, λοιπόν, συνδέονταν με την άμεση πραγματικότητα και αφορούσαν συγκεκριμένο χώρο και χρόνο, σαν ντοκιμαντέρ. Δεν είχαν υποθέσεις που θα μπορούσαν να θεωρηθούν διαχρονικές. Δεν εξέταζαν μόνο την ατομική ψυχολογική σκοπιά του θέματος αλλά οι υποθέσεις τους είχαν και κοινωνιολογικό αντίκτυπο. Έτσι ασχολούνταν με την πορνεία, τη συνεργασία με τις δυνάμεις κατοχής, την εκμετάλλευση των ανθρώπων στις αγροτικές περιοχές κ.τ.λ. Γινόταν μια προσπάθεια να «ενωθεί» ο ήρωας με το κοινωνικό πρόβλημα. Για το λόγο αυτό δεν είχε τόσο σημασία τι προσωπικότητα είχε ο κάθε χαρακτήρας αλλά το τι έπραττε. Το σημαντικό, για τον χαρακτήρα, στοιχείο ήταν να εκτελούσε τον κοινωνικό του ρόλο ώστε να εικονογραφηθεί το κοινωνικό πρόβλημα.

2. Ηθοποιία: Ο νεορεαλισμός στηρίζεται σε μικρότερο βαθμό στο διάλογο και στην ηθοποιία από μια συμβατική ταινία φαντασίας. Επαγγελματίες ηθοποιοί συνήθως αναλαμβάνουν τους πρωταγωνιστικούς ρόλους, αλλά όλους τους άλλους τους παίζουν πραγματικοί άνθρωποι οι οποίοι στην ουσία παριστάνουν τους εαυτούς τους.

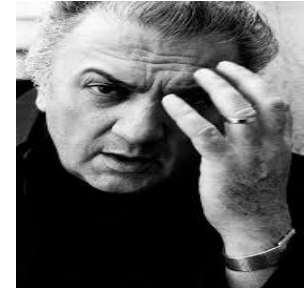
Σκηνοθέτες του '60

Φεντερίκο Φελίνι

- Γεννήθηκε στις [20 Ιανουαρίου](#) του [1920](#) στο [Ρίμινι](#). Το [1954](#) κέρδισε τον Χρυσό Λέοντα στο [Φεστιβάλ της Βενετίας](#), το [1960](#) τον Χρυσό Φοίνικα στο [Φεστιβάλ των Καννών](#). Το [1956](#), το [1961](#) και το [1974](#) κέρδισε το βραβείο της [Ένωσης Κριτικών της Νέας Υόρκης](#). Πήρε τέσσερις φορές, το [Όσκαρ Καλύτερης Ξένης Ταινίας](#): το [1956](#) για το [Λα Στράντα](#), το [1957](#) για το [Οι νύχτες της Καμπόρια](#), το [1963](#) για το [8 ½](#) και το [1974](#) για το [Θυμάμαι](#). Το [1993](#) η [Αμερικανική Ακαδημία Κινηματογράφου](#) του απένειμε [Τιμητικό Όσκαρ](#) για το σύνολο του έργου του. Πέθανε στη Ρώμη στις [31 Οκτωβρίου](#) της ίδιας χρονιάς.

Λουκίνο Βισκόντι

- Ο **Λουκίνο Βισκόντι του Μοντρόνε** γεννήθηκε στο Μιλάνο στις 2 Νοεμβρίου του 1906 ήταν [Ιταλός σκηνοθέτης](#) του [κινηματογράφου](#), του [θεάτρου](#) και της [όπερα](#). Υπήρξε θεμελιωτής και βασικός εκφραστής του ρεύματος του ιταλικού νεορεαλισμού. Η θεματολογία του έργου είναι επηρεασμένη σημαντικά από προσωπικά βιώματα και επιμέρους πτυχές της προσωπικότητάς του, όπως η αριστοκρατική του καταγωγή, η μαρξιστική ιδεολογία του και οι ομοφυλοφιλικές του προτιμήσεις. Ο *Γατόπαρδος* (1963), που βραβεύτηκε με τον [Χρυσό Φοίνικα](#) του [Φεστιβάλ των Καννών](#), και ο *Θάνατος στη Βενετία* (1970) είναι ορισμένες από τις ταινίες που σκηνοθέτησε και τον κατέστησαν ευρέως γνωστό.

Ηθοποιοί του '60

- Ο **Βιτόριο Γκάσμαν** ([1922](#) - [2000](#)) ήταν ένας από τους σημαντικότερους Ιταλούς ηθοποιούς του θεάτρου και του κινηματογράφου καθώς επίσης σκηνοθέτης και υπερασπιστής της Ιταλικής Δημοκρατίας. Πρωτοεμφανίστηκε στο θέατρο στη διάρκεια του [Β' Π.Π.](#), το [1942](#), ενώ από τον επόμενο χρόνο άρχισε να γίνεται γνωστός ερμηνεύοντας διάφορους ρόλους, που τον έκαναν πολύ σύντομα έναν από τους δημοφιλέστερους ηθοποιούς της εποχής του.
- **Σοφία Λόρεν** ([20 Σεπτεμβρίου 1934](#)) είναι Ιταλίδα [ηθοποιός](#) βραβευμένη με [Όσκαρ Α' Γυναικείου Ρόλου](#) για την ταινία [Η Ατιμασμένη](#) (1960). Θεωρείται από πολλούς η πιο δημοφιλής Ιταλίδα ηθοποιός της γενιάς της και είναι επίσης διάσημη ως ένα παγκόσμιο *sex symbol*

Σκηνοθέτες του '70

Φράνκο Τζεφινέλι

Ο Φράνκο Τζεφινέλι είναι Ιταλός ντεκορατέρ και σκηνοθέτης του θεάτρου, του κινηματογράφου και της όπερας. Γεννήθηκε το 1923 στη Φλωρεντία ως Τζιανφράνκο Κόρσι. Άρχισε την καριέρα του ως ηθοποιός και ανακάλυψε τον κινηματογράφο ως βοηθός του Αντονιόνι, του Ροσελίνι και κυρίως του Βισκόντι, του οποίου κατόπιν έκανε τα σκηνικά για τις θεατρικές παραστάσεις.

Ταινίες:

- Η στρίγγλα που έγινε αρνάκι 1967
- Ρωμαίος και Ιουλιέτα 1968
- Ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ 1977

Ηθοποιοί του '70

Μπάρμπαρα Μπουσέ

- Η Μπάρμπαρα Μπουσέ, είναι ηθοποιός [Γερμανικής](#) καταγωγής. Έγινε κυρίως γνωστή και αστέρι πρώτου μεγέθους στην [Ιταλία](#) και την [Ευρώπη](#) με τη συμμετοχή της σε μερικά από τα κορυφαία [τζιάλι](#) και δεκάδες σεξοκωμωδίες. Στη δεκαετία του '70 γίνεται η κορυφαία, εμπορικά σταρ του Ιταλικού κινηματογράφου και η δημοσιότητα της σε όλη την Ευρώπη εκτινάσσεται στα ύψη. Αξίζει να σημειωθεί η εμφάνιση της το 1976 στην Ελληνική ταινία *Το Αγκίστρι*.

Ρομπέρτο Μπενίνι

- Ο **Ρομπέρτο Μπενίνι** γεννήθηκε στο [Καστιλιόν Φιορεντίνο](#) στις [27 Οκτωβρίου 1952](#) είναι [Ιταλός ηθοποιός, κωμικός, σκηνοθέτης και σεναριογράφος](#), βραβευμένος με [Όσκαρ](#) Α΄ Ανδρικού Ρόλου για την ταινία «[Η Ζωή Είναι Ωραία](#)» (1997). Έγινε γνωστός τη δεκαετία του [1970](#) με τη συμμετοχή του στην τηλεοπτική εκπομπή [Τηλεαγελάδα](#). Η τολμηρότητα όμως της εκπομπής σε συνδυασμό με την αυστηρότητα της λογοκρισίας την εποχή εκείνη, οδήγησε στην διακοπή της. Ο εναγκαλισμός του κατά τη διάρκεια μιας διαδήλωσης με τον αρχηγό του Κομμουνιστικού Κόμματος [Ενρίκο Μπερλινγκουέρ](#) δημιούργησε σκάνδαλο, λόγω της τυπικότητας των πολιτικών της εποχής.

ΜΟΥΣΙΚΟΤΗΤΑ

Νίνο Ρότα

- **Ο Νίνο Ρότα** (3 Δεκεμβρίου 1911 - 10 Απριλίου 1979) ήταν **Ιταλός συνθέτης**. Έχει γίνει γνωστός για την μουσική που έγραψε για την ταινία **Ο Νονός** αλλά και για την μακροχρόνια συνεργασία του με τον Φεντερίκο Φελίνι. Γεννημένος στο Μιλάνο από γονείς μουσικούς, άρχισε από μικρή ηλικία τις σπουδές του στο ωδείο της πόλης. Έγραψε μουσική για ταινίες όπως το "Λα Στράντα", το "Γλυκιά ζωή", το "8 1/2", το "Βατερλώ", το "Ρωμαίος και Ιουλιέτα" και για τον "Νονό". Τιμήθηκε με όσκαρ για τη μουσική του στον Νονό II το 1975 Έχει γράψει μουσική για πάνω από εκατό ταινίες αλλά και για δέκα όπερες, πέντε μπαλέτα και αρκετές συμφωνικές συνθέσεις.

Φεστιβάλ Βενετίας

- **Το Φεστιβάλ Βενετίας** (ιταλ. Mostra Internazionale d'Arte Cinematografica di Venezia) είναι το αρχαιότερο **Φεστιβάλ Κινηματογράφου** στον κόσμο. Ξεκίνησε το **1932** ως "Esposizione Internazionale d'Arte Cinematografica" (Διεθνής Έκθεση της Τέχνης του Κινηματογράφου) και από τότε διεξάγεται ετησίως, στα τέλη Αυγούστου με αρχές Σεπτεμβρη, στο νησί **Λίντο** στη **Βενετία**. Οι προβολές των ταινιών γίνονται στο ιστορικό **Palazzo del Cinema**. Είναι ένα από τα πιο αναγνωρισμένους κύρους κινηματογραφικά φεστιβάλ και αποτελεί μέρος της φημισμένης **Μπιενάλε της Βενετίας**, μιας μεγάλης έκθεσης μοντέρνας τέχνης που λαμβάνει χώρα κάθε δύο χρόνια.
- Τα βασικά βραβεία του φεστιβάλ είναι ο **Χρυσός Λέοντας** (*Leone d'Oro*), που απονέμεται στην καλύτερη ταινία του φεστιβάλ, και το **Κύπελλο Βόλπι** (*Corra Volpi*), που απονέμεται στους καλύτερους ηθοποιούς (για ανδρικό και γυναικείο ρόλο). Το **2013** έγινε η 70ή διοργάνωση του φεστιβάλ που διάρκεσε ως τις **7 Σεπτεμβρίου**.

Ελληνικός κινηματογράφος Έλληνες σκηνοθέτες της δεκαετίας του '60

Η δεκαετία του '60 θεωρείται η χρυσή εποχή του ελληνικού κινηματογράφου.

Μερικοί σκηνοθέτες που έκαναν διάσημες ταινίες της εποχής αυτής είναι οι εξής:

1) Κατ' αρχήν **ο Αλέκος Σακελλάριος** εκτός από σκηνοθέτης υπήρξε και σπουδαίος δημοσιογράφος, θεατρικός συγγραφέας και στιχουργός. Έγραφε άρθρα και χρονογραφήματα σε εφημερίδες και περιοδικά για 60 περίπου χρόνια. Πολυγραφότατος και στο θέατρο έγραφε 185 έργα πολλά από αυτά τα μετέφερε και στον κινηματογράφο. Το 1946 άρχισε μια λαμπρή κινηματογραφική καριέρα παρόλο που ήταν αυτοδίδακτος. Τη δεκαετία του '60 έκανε μερικές από τις μεγαλύτερες επιτυχίες του όπως την Αλίκη στο Ναυτικό, την κόρη μου τη σοσιαλίστρια ,το ξύλο βγήκε από τον Παράδεισο και τη θεία μου τη χίπισσα.

2) **Ο Γιάννης Δαλιανίδης** ήταν ένας από τους πιο γνωστούς και εμπορικούς σκηνοθέτες και σεναριογράφους. Σκηνοθέτησε περισσότερες από 60 ταινίες και διακρίθηκε ιδιαίτερα στα μιούζικαλ. Από το 70 ασχολήθηκε με επιτυχία και με την τηλεόραση. Τη δεκαετία του '60 οι πιο γνωστές ταινίες που έκανε ήταν : Μερικοί το προτιμούν κρύο, οι Θαλασσιές οι χάντρες, ο Ξυπόλητος Πρίγκηψ, η Στεφανία, ο Κατήφορος, ο νόμος 4000, Γοργόνες και Μάγκες, Ένας ιππότης για τη Βασούλα κ.α

3) **Ο Μιχάλης Κακογιάννης** θεωρείται από τους σπουδαιότερους Έλληνες σκηνοθέτες, ο οποίος κατάφερε να ξεπεράσει τα σύνορα της χώρας μας. Εκτός από ταινίες έχει σκηνοθετήσει και θεατρικές παραστάσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Τη δεκαετία του '60 σκηνοθέτησε ταινίες Ηλέκτρα και Ζορμπάς που προτάθηκαν για Oscar και πήραν διεθνείς διακρίσεις.

4) **Ο Βασίλης Γεωργιάδης** ήταν σκηνοθέτης και παραγωγός κινηματογράφου. Το έργο του αναγνωρίστηκε και διεθνώς. Διάσημες ταινίες του ήταν τα Κόκκινα Φανάρια και το Χώμα βάφτηκε κόκκινο που προτάθηκαν για Oscar καλύτερης ξένης ταινίας καθώς και τα Κορίτσια στον Ήλιο.

Κώστας Γαβράς

Ο Κώστας Γαβράς γεννήθηκε στα Λουτρά Ηραίας Αρκαδίας στις 12 Φεβρουαρίου 1933. Καθιερώθηκε με μία σειρά πολιτικών θρίλερ που αποκάλυψαν το βίαιο πρόσωπο δικτατορικών καθεστώτων, μέσα από προσωπικές τραγωδίες ασυμβίβαστων ανθρώπων. Ο Γαβράς ήταν υποψήφιος για Όσκαρ Καλύτερης Ξένης Ταινίας 1969 (Z), και κέρδισε το Όσκαρ Σεναρίου 1982 (Ο αγνοούμενος). Το 2002 σκηνοθέτησε την ταινία Αμήν. που κέρδισε Βραβείο César καλύτερου σεναρίου 2003.

- 1969: Z
- 1970: *L'Aveu* - Η Ομολογία
- 1973: *État de siège* - Κατάσταση Πολιορκίας
- 2009: *Eden à l'ouest* - Παράδεισος στη Δύση
- 2012: *Le Capital* - Το Κεφάλαιο

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΙΟΥΖΙΚΑΛ ΤΟΥ '60

Ο Γιάννης Δαλιανίδης έφερε στην Ελλάδα το μιούζικαλ. Το εισήγαγε το 1962 με την ταινία «Μερικοί το προτιμούν κρύο».

- - **Οι θαλασσιές οι χάντρες** (1966) Δαλιανίδης
- Ηθοποιοί: Ζωή Λάσκαρη, Κώστας Βουτσάς, Μάρθα Καραγιάννη, Φαίδων Γεωργίτσης, Μαίρη Χρονοπούλου
- - **Κορίτσια για φίλημα** (1964) Δαλιανίδης
- Ηθοποιοί: Ζωή Λάσκαρη, Ρένα Βλαχοπούλου, Μάρθα Καραγιάννη, Κώστας Βουτσάς
- - **Ραντεβού στον αέρα** (1965) Δαλιανίδης
- Ηθοποιοί: Ρένα Βλαχοπούλου, Κώστας Βουτσάς, Μάρθα Καραγιάννη
- - **Μερικοί το προτιμούν κρύο** (1963) Δαλιανίδης
- Ηθοποιοί: Ντίνος Ηλιόπουλος, Ζωή Λάσκαρη, Ρένα Βλαχοπούλου, Μάρθα Καραγιάννη, Κώστας Βουτσάς, Χλόη Λιάσκου
- - **Κάτι να καίει** (1964) Δαλιανίδης
- Ηθοποιοί: Ντίνος Ηλιόπουλος, , Ρένα Βλαχοπούλου, Μάρθα Καραγιάννη, Κώστας Βουτσάς
- - **Μια κυρία στα μπουζούκια** (1967) Δαλιανίδης
- Ηθοποιοί: Ζωή Λάσκαρη, Κώστας Βουτσάς, Μάρθα Καραγιάννη, Μαίρη Χρονοπούλου, Φαίδων Γεωργίτσης
- - **Γοργόνες και Μάγκες** (1968) Δαλιανίδης
- Μαίρη Χρονοπούλου, Φαίδων Γεωργίτσης, Μάρθα Καραγιάννη, Χρόνης Εξαρχάκος, Λάκης Κομνηνός, Νόρα Βαλσάμη

Κέρκυρα

- Η είναι ένα νησί με πολλές φυσικές ομορφιές αλλά και πολλά αξιοθέατα. Έχει αξιόλογα κτίσματα δυτικού ρυθμού κυρίως από την εποχή της Ενετοκρατίας. Γι' αυτό και αποτέλεσε έναν δημοφιλή τουριστικό προορισμό για Έλληνες και ξένους, ήδη από την πρώτη μεταπολεμική περίοδο. **Η δεκαετία του '60 και η αρχή της δεκαετίας του '70 τη βρίσκει με έντονη τουριστική κίνηση και πολλές ιδιωτικές επενδύσεις. Σ' αυτό βοήθησε η προβολή της από ελληνικές ταινίες που αποτελούσαν την καλύτερη διαφήμιση.** Από τις πρώτες ταινίες που γυρίστηκαν εκεί είναι το ασπρόμαυρο <<Ραντεβού στην Κέρκυρα>> με την Τζένη Καρέζη και τον Αλέκο Αλεξανδράκη το 1960.
- Άλλη ταινία γυρισμένη εν μέρει στην Κέρκυρα είναι η <<Αρχόντισσα και ο Αλήτης>> της Φίνος Φιλμ με την Αλίκη Βουγιουκλάκη και τον Δημήτρη Παπαμιχαήλ.
- Όμως η ταινία που κυριολεκτικά υμνεί το νησί είναι <<Η κόμισσα της Κέρκυρας>> με τη Ρένα Βλαχοπούλου. Η ταινία δείχνει τις ομορφιές της Κέρκυρας. Ταυτόχρονα όμως το σενάριο της ταινίας μιλάει για την τουριστική ανάπτυξη του νησιού που τραβά τους επιχειρηματίες για επενδύσεις: Έτσι ο επιχειρηματίας Καρέλης επιθυμεί να φτιάξει ένα ξενοδοχείο και προσπαθεί να αγοράσει το σπίτι της πρωταγωνίστριας. Παράλληλα διαφημίζεται το διάσημο ξενοδοχείο <<Καστέλλο>> που αναφέρεται συχνά και όπου διαδραματίζεται ένα σημαντικό μέρος της ταινίας. Ακόμα και το διάσημο τραγούδι της ταινίας <<Κέρκυρα, Κέρκυρα>> αποτελεί έναν ύμνο για το νησί καθώς με την χαρούμενη μουσική του αναφέρει όλες τις ομορφιές του νησιού.

ΡΟΔΟΣ

- Είναι το μεγαλύτερο νησί των Δωδεκανήσων με έντονη τουριστική κίνηση και υποδομή. **Από τη δεκαετία του '60 υπήρχαν μεγάλα ξενοδοχεία και οι ταινίες που γυρίζονταν εκεί ήταν ένα μέσο για διαφήμιση και ανάπτυξη. Πολλές ταινίες γυρίστηκαν εκεί: Από την <<Κρουαζιέρα στη Ρόδο>> του 1960 που ήταν ασπρόμαυρη μέχρι τα <<Δόλωμα>> και τη <<Θεία μου τη Χίπισσα>>**
- <<Το Δόλωμα>> ταινία του 1964 δίνει έμφαση στον κοσμοπολίτικο χαρακτήρα του νησιού. Η Αλίκη Βουγιουκλάκη χρησιμεύει ως...δόλωμα σε μια σπείρα χαρτοκλεφτών για να προσελκύσουν τα θύματά τους. Η ταινία προβάλλει τον ακριβό τουρισμό δείχνοντας ακριβά ξενοδοχεία και λέσχες όπου η σπείρα προσπαθεί να προσελκύσει πλούσιους.
- Στη <<Θεία μου τη Χίπισσα>> ο θεατής έχει την ευκαιρία να θαυμάσει όλη την ομορφιά των μεσαιωνικών μνημείων του νησιού που είναι μοναδικά στην Ελλάδα. Ταυτόχρονα όμως καθώς η πρωταγωνίστρια Ρένα Βλαχοπούλου ψάχνει την κόρη της στο νησί γίνεται κουβέντα και για τα πολλά κέντρα διασκέδασης που υπάρχουν. Έτσι η Ρόδος προβάλλεται ως ένας προορισμός που προσφέρει και ιστορικό ενδιαφέρον και νυχτερινή ζωή.

οτc σινεμά

4. Γαλλικός

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ!

Εφευρέτες του κινηματογράφου θεωρούνται οι Γάλλοι αδελφοί Λυμιέρ (ειδικά ο Λουί Λιμιέρ).

- Στις 22 Μαρτίου του 1895 στο Παρίσι, έγινε η πρώτη ιδιωτική προβολή των ολιγόλεπτων ταινιών τους που έχουν περάσει πια στην Ιστορία: "**Το τάισμα του μπέμπη**", "**Ο ποτιστής που ποτίζεται**". Η πρώτη όμως δημόσια προβολή τους έγινε στις 28 Δεκεμβρίου 1895, στο υπόγειο του Παρισινού Grand Cafe και είναι αυτήν η ημερομηνία που έχει καταγραφεί ως η γενέθλια της νέας τέχνης (αφού τότε για πρώτη φορά ο κινηματογράφος αποκτούσε κοινό, 33 όλοι και όλοι).

Ταινίες

- ***Les Choristes, 2004***
- ***Le gendarme de Saint-Tropez, 1964***
- Le fabuleux destin d'Amelie Poulain, 2001
- Jeux d'enfants, 2003
- La Reine Margot, 1994
- Monsieur Lazhar, 2011

Le Gendarme de Saint-Tropez (Ο Χωροφύλακας του Σαιν Τροπέ)

- Η ταινία άφησε εποχή, με τον cool τρόπο που βλέπαμε να κυλάει η ζωή, σε μια περιοχή όπως αυτή του Σαιν Τροπέ, με το δροσερό της ρυθμό που σε συνεπαίρνει, αλλά και με το υπέροχο χιούμορ της και φυσικά, τις αλησμόνητες ερμηνείες των ηθοποιών! Το κλίμα δε που αναπλάθει, είναι ακόμη και σήμερα στα μάτια μας μοναδικό! Μπορεί λοιπόν στο Σαιν Τροπέ να μην πήγαμε, αλλά με αυτή την ταινία περάσαμε αξέχαστα καλοκαίρια, ξέγνοιαστα και με κείνο το αεράκι να σου χαϊδύει το κορμί! Το καλύτερο παγωτό, το πιο ζουμερό φρούτο, η πιο γαλάζια παραλία! Αν κοιτάξετε στο νου σας λιγάκι παραπέρα, θα βρείτε και την φιγούρα του «Χωροφύλακα», να σας κάνει εκείνες τις απίθανες γκριμάτσες!
- Ας δούμε ορισμένα στοιχεία του φιλμ, όσον αφορά στους συντελεστές. Κατ' αρχάς, **σκηνοθέτης ήταν ο [Jean Girault](#)**, με μια έμφαση στις κωμωδίες, ενώ να αναφέρουμε ότι έγραψε και πολλά σενάρια. Σ' αυτό εδώ ("Le Gendarme de Saint – Tropez"), τον βοήθησαν και οι πένες των [Richard Balducci](#), [Jacques Vilfrid](#). Η άκρως καλοκαιρινή μουσική, είναι του [Raymond Lefèvre](#). Η εταιρεία, που ανέλαβε την διανομή, ήταν η [SNC](#) – Franca Films. Πρεμιέρα για το φιλμ, 9 Σεπτεμβρίου του 1964 (ήμουν 2 μηνών...), στο φινάλε εκείνου του καλοκαιριού. Ήταν μια Γαλλό – Ιταλική συμπαραγωγή και γυρίστηκε έγχρωμη, με διάρκεια 95 λεπτά

Κλοντ Λελούς

- **Ο Κλοντ Λελούς** (γαλλ. Claude Lelouch) γεννημένος στις 30 Οκτωβρίου του 1937 είναι ένας Γάλλος σκηνοθέτης, σεναριογράφος, κινηματογραφιστής, ηθοποιός και παραγωγός κινηματογραφικών ταινιών.
- Γεννημένος στο Παρίσι, ο Λελούς κέρδισε για την ταινία του 'Un Homme et Une Femme' το Χρυσό Φοίνικα στο Φεστιβάλ των Καννών του 1966 , καθώς και δύο Όσκαρ (μεταξύ των οποίων και αυτό της "Καλύτερης Ξένης Ταινίας"). **Το δραματικό και επικό μιούζικαλ *Les Uns et les Autres* (1981) θεωρείται από πολλούς το αριστούργημά του.**
- Είναι γνωστός για την υπέρμετρη χρήση αυτοσχεδιασμού στους διαλόγους των ταινιών του

Φρανσουά Τρυφώ

- **Ο Φρανσουά Τρυφώ** (François Roland Truffaut, 6 Φεβρουαρίου 1932 - 21 Οκτωβρίου 1984) **ήταν Γάλλος κριτικός, σκηνοθέτης, σεναριογράφος και ηθοποιός του κινηματογράφου, από τους πιο σημαντικούς εκπροσώπους του γαλλικού νέου κύματος.**
- Με τη βοήθεια του θεωρητικού του κινηματογράφου Αντρέ Μπαζέν, άρχισε να γράφει κριτικές στο περιοδικό Cahiers du cinema, με το οποίο, μαζί άλλους συναδέλφους του, άνοιξαν τον δρόμο για το νέο κύμα και το μη εμπορικό κινηματογράφο. Με την μικρού μήκους ταινία του Les Mistons (1958), και θέμα την σεξουαλική αφύπνιση μιας ομάδας νεαρών, έθεσε στην πράξη τις θεωρίες του, τις οποίες συνέχισε στην ημιαυτοβιογραφική, μεγάλου μήκους ταινία του, Τα 400 χτυπήματα (Les Quatres Cents Coups, 1959), μία γεμάτη ειλικρίνεια αλλά και ποίηση ταινία, που κέρδισε το βραβείο Σκηνοθεσίας στο Φεστιβάλ των Καννών, κάτι που τον καθιέρωσε ως τον κατ'εξοχήν ηγέτη του πρωτοεμφανιζόμενου νέου κύματος (nouvelle vague).
- Ακολούθησαν οι ταινίες Πυροβολείτε τον Πιανίστα (Tirez sur le pianiste, 1960), αναφορά αλλά και ανατροπή των γκανγκστερικών ταινιών, Απολαύστε το κορμί μου (Jules et Jim, 1961) γύρω από τις ιδιόμορφες σχέσεις ενός ερωτικού τριγώνου, Φαρενάιτ 451 (Fahrenheit 451, 1966), εξαιρετική μεταφορά στην οθόνη του βιβλίου επιστημονικής φαντασίας του Ρέι Μπράντμπερι, που ο Τρυφώ γύρισε στην Αγγλία, Η νύφη φορούσε μαύρα (La mariée était en noir, 1967), μία παραλλαγή του αμερικανικού φιλμ νουάρ, ταινίες που επέβαλαν τον Τρυφώ ως έναν ξεχωριστό και εντελώς πρωτότυπο δημιουργό.

Ροζέ Βαντίμ

- **Ο Ροζέ Βαντίμ Πλεμιάνικοφ** (Roger Vladimir Igorevich Plemiannikov, 26 Ιανουαρίου 1928 - 11 Φεβρουαρίου 2000) **ήταν Γάλλος σκηνοθέτης, σεναριογράφος, παραγωγός και ηθοποιός.** Αποτέλεσε σταθμό στην εξέλιξη του γαλλικού κινηματογράφου της εποχής του και «θεωρήθηκε ο σκηνοθέτης που έφτιαχνε ντίβες».

Σκηνοθέτησε ταινίες, κυρίως αισθησιακές και έγραψε τα απομνημονεύματά του, τα οποία αναφέρονται στην ερωτική του ζωή, στους γάμους του και στη δυσκολία του να παραμείνει πιστός στις συντρόφους του. Το 1990 αφιερώθηκε στο να φτιάχνει σειρές μικρού μήκους για την τηλεόραση. Από την επαγγελματική, αλλά και προσωπική του ζωή, πέρασαν γυναίκες εξαιρετικής ομορφιάς, κάποιες από αυτές υπήρξαν και σύζυγοί του, όπως η Μπριζίτ Μπαρντό, η Ανέτ Στρόιμπεργκ (Annette Stroyberg), η Τζέιν Φόντα (Jane Fonda), η Κάθριν Σνάιντερ (Catherine Schneider) και τελευταία του γυναίκα υπήρξε η Μαρί Κριστίν Μπαρό (Marie-Christine Barrault). Ωστόσο στις ταινίες του εμφανίστηκαν και η Κατρίν Ντενέβ (Catherine Deneuve), η Άντζι Ντίκινσον (Angie Dickinson), η Ζαν Μορό (Jeanne Moreau) και η Σούζαν Σαράντον (Susan Sarandon).

Μπριζίτ Μπαρντό

- *Η Μπριζίτ Μπαρντό*, (γαλλικά: Brigitte Anne-Marie Bardot), *είναι Γαλλίδα ηθοποιός του κινηματογράφου και τραγουδίστρια*. Επίσης είναι ένθερμη ακτιβίστρια υπέρ των δικαιωμάτων των ζώων, ιδρυτής και πρόεδρος του Ιδρύματος Μπριζίτ Μπαρντό.
- Μύθος και σύμβολο του σεξ των δεκαετιών 1950 και 1960, ήταν αστέρι παγκόσμιας αναγνωρισιμότητας και μούσα των μεγαλύτερων καλλιτεχνών της εποχής. ***Έμβλημα της γυναικείας χειραφέτησης και της σεξουαλικής απελευθέρωσης***, έφερε επανάσταση στα ήθη, περνώντας από γυναίκα-παιδί σε femme fatale, ελεύθερη και προκλητική, ενζενί και ελευθεριάζουσα, σε μια εποχή μεταπολεμική και συντηρητική. Με 48 ταινίες στο ενεργητικό της και περισσότερα από 80 τραγούδια σε 21 έτη καριέρας, η Μπριζίτ Μπαρντό, πασίγνωστη επίσης με τα αρχικά της, BB («Μπεμπέ»), είναι μια από τις γνωστότερες Γαλλίδες καλλιτέχνιδες παγκοσμίως.

Σημαντικότερες ταινίες της :

- *Ο Τρωικός Πόλεμος (Helen of Troy)1956*
- *Και ο Θεός... έπλασε τη γυναίκα (Et Dieu... créa la femme)1956*
- *Η Μπαμπιέτ πάει στον πόλεμο (Babette s'en va-t-en guerre)1959*